

ПЛАВА ГРОБНИЦА

Спојте, јалије царске! Спојајте крме моћне,
Газите њихим ходом!
Ојело тордо држим у доба језе ноћне
Над овом светином водом.

Ту на дну, где шкољке сан уморан хваћа
И на мртве алије пресејница пада,
Лежи гробље храбрих, лежи браћи до браћа,
Прометјеји наде, ајосиоли јада.

Зар не осећате како море мили,
Да не руши вечни покој њалих чећа?
Из дубокој јаза мирни дремеж чили,
А уморним лејом зрак месеца шећа.

То је храм њајансџа и гробница њужна
За отромној мрца, ко наш ум бескрајна,
Тиха као оноћ врх осирвља јужна,
Мрачна као савест хладна и очајна.

Зар не осећате из модрих дубина
Да побожност расије врх вода просуја
И ваздухом њира чудна њањомина?
То велика душа покојника лутја.

Спојте, јалије царске! На гробљу браће моје
Завије црним њрубје,
Спиражари у свечаном ојело нек ојиоје
Ту, где се вали љубе!

Јер проћи ће многа сиолећа, ко ћена
Што пролази морем и умре без знака,
И доћиће нова и велика смена,
Да дом сјаја сивара на юмили рака.

Али ово тробље, где је поребена
Огромна и сирашна тајна епојеје,
Колевка ће бити бајке за времена,
Где ће дух да изражи своје корифеје,

Сахрањени ту су некадашњи венци
И пролазна радост целог једног рода,
Зашто троб тај лежи у шаласа сенци
Измеђ негра земље и небеског свога.

Спојте, талије царске! Букитиће нек ушрну,
Веслање умре хујно,
А кад ојело свршим, клизитице у ноћ црну
Побожно и нечујно.

Јер хоћу да влада бескрајна тиншина
И да мртви чују хук борбене лаве,
Како врућим кључем крв пенуша њина
У деци што клићу под окриљем славе.

Јер тамо, далеко, пошришће се зари
Овом истом крвљу што овде почива:
Овде изнад оца по кој господари,
Тамо изнад сина повесница бива.

Зашто хоћу мира, да ојело служим
Без речи, без суза и уздаха меких,
Да мирис шамјана и дах праха здружим
Уз шупњаву муклу добоша далеких.

*Стојите, талије царске! У име свесне војине
Клизите њихим ходом.
Ојело држим, какво не виде небо јошине
Над овом светлом водом!*

1917.